

SRI LANKA

A woman wearing a blue short-sleeved shirt and a colorful patterned sarong is sitting on a large pile of dark grey stones. She is holding a wooden mallet in her right hand and is in the process of hammering a stone into place. She has a white headscarf and is looking down at her work with a focused expression. The background shows a dirt path, several large trees with green leaves, and a hillside under a blue sky with scattered white clouds. In the foreground, there is a large, out-of-focus pile of dark grey stones.

En paus vid väggkanten

På några av de mest oväntade ställen kan man fotografera några av de mest intressanta bilderna. Ett av dessa tillfällen var när Sydasienfotografen

Lars Lindqvist under en rundresa med bil tog en paus vid ett granitstensbrott i Sri Lankas bergsland.

Kudden under min rumpa har glidit åt sidan igen. För hundra gånger känns det som. Jag tajmar in ett gupp i vägen och hoppar till. Millisekunden som jag är i luften hinner jag rätta till kudden innan jag dunsar tillbaka ner i det alldeles för mjuka sätet. Ryggstödet är blött av svett och jag

får för mig att om jag lutar mig framåt kommer min skjorta att torka.

I denna krampaktiga ställning sitter jag och tittar ut genom fönstret. Den tjocka gröna djungeln fladdrar förbi. Det ska finnas gott om leoparder i det här området har jag fått veta. Mina ögon fokuserar på miss-

tänkta föremål mellan träden, förgäves.

Jag befinner mig på rundresa på Sri Lanka.

Sydasiens blivande chefsredaktör, John, sitter lugnt och avkopplad i framsätet. Ekonomsvarige Matilda sitter vid min sida i baksätet och är rödrosa i ansiktet. Bra

tänker jag. Då är hon i alla fall inte bilsjuk som hon annars lätt kan bli. De där svarta åksjubebanden hon har runt armarna kanske funkar ändå.

ALLA ÄR, TROTS GUPPIGA vägar och en varm och lång dag i bilen, vid gott mod. Det

beror nog mest på att det nu var veckor sedan vi var vid stranden – och om bara någon timme – som senare visar sig vara timmar – kommer vi få återse de vita sandstränderna som bara väntar på att rivas upp av våra svettiga fötter. Jag lutar huvudet ut genom fönstret och känner vinden

i håret. Jag blundar och drömmer mig ut bland vägorna i Indiska Oceanen.

"Stopp!", ropar John plötsligt.

Bilen stannar och alla vi fyra i bilen tittar åt höger. Ett berg, eller något som en gång var ett berg. En djup fåra bred och alldeles färglös. Ett bergsår blödandes av ▶

stenar och grus visar upp sig framför oss. Vi parkerar bilen en bit längre fram.

Vid sidan av vägen sitter en äldre dam, Punchi Nona, på marken med en liten hammare i ena handen. En sån där som doktor Nilsson brukar använda när han kollar mina reflexer på vårdcentralen i Nyköping. Typ. Hon slår rytmiskt med den mot stenen, stor som ett plommon, som hon greppar med sin andra hand.

Stenen splittras och Punchi Nona kastar bitarna i en hög framför sig och i samma ögonblick greppar hon en ny sten.

John tar fram anteckningsblock och penna, själv byter jag objektiv, korsar vägen och går mot stembrottet. Det är stort som en fotbollsplan med stenar i alla storlekar utströdda över marken. Luften är torr, solen ligger på rakt ovanifrån och det känns som att man står i en gryta. Med jämna mellanrum ramlar ett större stenblock ner från bergsväggen och luften fylls av damm. Det blir tungt att andas.

Host, host. En annan äldre dam klappar mig på axeln. Hon vill att jag ska titta på något. Hon tar mig i armen och leder mig bakom ett stort stenblock. Där står en kvinna och väntar med en korg i famnen.

MANNEN MITT EMOT HENNE HAR JUST klyvit en stor sten med hjälp av kil och slägga. Han slår släggan med ett kraftfullt slag och stenhälvan delas ännu en gång. Han slår ytterligare ett slag och sen är det dags för kvinnan att fylla sin korg. Jag fotograferar henne under tiden hon placerar korgen på huvudet och väldigt nätt kryssar mellan alla vassa stenar bort till en väntande lastbil.

En lastbil tar ungefär fyra timmar att fylla. De här arbetarna tjänar i snitt 200 rupier per dag (cirka 12 kronor). Punchi Nona tjänar hälften så mycket.

Hundratals bilder, några koppar te och ett gäng nya vänner senare irrar jag runt och letar efter John. Jag vill att han ska prata med en kvinna jag just tagit ett porträtt av (framsidan av detta nummer).

Jag tittar ner i dalen bredvid vägen och ser en bäck. Mitt öga letar sig uppströms och där ligger redaktörn och flyter bland stenarna. Minuten senare ligger jag själv därnere, bredvid honom.

Vattnet är kallt men skönt, Matilda kommer ner och tillsammans ligger vi där och pratar om arbetarna vid stembrottet.

Det är de här tillfällena man reflekterar över hur underbart mitt jobb som fotograf är. Hur fascinerad jag blir varje gång en människa bjuder in mig och låter mig foto-

"Ibland kan foto vara en aggressiv handling. Att det kallas att man "tar" någons bild får fotoalbum eller internet-galleri", skriver Lars Lindqvist. Samtliga bilder i detta bildreportage

graferas hans eller hennes liv. Vare sig det är vid ett stembrott i Sri Lanka, en lägenhet på Östermalm eller en källare i Rosengård.

Jag känner mig privilegerad.

För att få en bra bild krävs det gott om tid och mycket energi. Det innebär ofta att

inte ge upp som fotograf, man måste vara lite av en igel.

BALANSEN ÄR HÄRFIN, jag vill ta den bästa möjliga bilden för att få så starkt genomslag som möjligt samtidigt som jag vill visa respekt och se till så att den jag fo-

plötsligt en annan betydelse. Man stjälar ett ögonblick ur människors liv och tar sig friheten att använda detta stulna ögonblick i sitt är tagna i april förra året på väg ner från staden Haputale i Sri Lankas bergsland.

tograferar inte känner sig pressad att göra något som han eller hon normalt inte gör.

Jag tror att många av ni läsare har hamnat i liknande situationer. Ta exemplet att du går på en gata i ett slumområde. Gatubarn spelar fotboll eller cricket och ljuset är fint. Misären runt omkring är

stor och du vill ta en minnesbild för just detta ögonblick ger dig starka känslor. Det är nästan omöjligt att inte känna ett motstånd mot att lyfta kameran.

Ibland kan foto vara en aggressiv handling. Att det kallas att man "tar" någons bild får plötsligt en annan betydelse. Man

stjälar ett ögonblick ur människors liv och tar sig friheten att använda detta stulna ögonblick i sitt fotoalbum eller internet-galleri.

Eller som i mitt fall – för att tjäna pengar på det.

TEXT & FOTO: Lars Lindqvist